

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1296/2014
22.01.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Н., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези са чланом 289. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Н., адвоката М.Л. из Н., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину 1К 71/2011 од 18.10.2013. године и Апелационог суда у Нишу 18Кж1 бр.244/14 од 02.09.2014. године, у седници већа одржаној дана 22.01.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Н., адвоката М.Л., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину 1К 71/2011 од 18.10.2013. године и Апелационог суда у Нишу 18Кж1 бр.244/14 од 02.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину 1К 71/2011 од 18.10.2013. године, окривљени Д.Н. оглашен је кривим за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. Кривичног законика (КЗ) у вези кривичног дела угрожавања јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези са ставом 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 8-осам година, у коју му се има урачунати време проведено у притвору почев од 13.09.2010. године до 08.10.2010. године. Окривљени је обавезан на плаћање суду паушала у износу од 10.000,00 динара и трошкова кривичног поступка у износу од 198.728,79 динара, те да оштећенима Ј.Р. и Б.Г. из Н. на име трошкова кривичног поступка исплати укупан износ од 173.250,00 динара, односно свакој оштећеној износ од по 86.625,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења. Према окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 5-пет година рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. Оштећене Б.Г. из Н., Т.С. из З. и породица сада пок. М.Р. из Н. упућени су да имовинскоправни захтев остварују у парничном поступку.

Апелациони суд у Нишу, пресудом 18Кж1 бр. 244/14 од 02.09.2014. године, усвајањем заједничке жалбе окривљеног Д.Н. и његовог браниоца, преиначио је

пресуду Основног суда у Неготину 1К.бр.71/11 од 18.10.2013. године у делу одлуке о казни, тако што је окривљеног Д.Н., за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези са ставом 1. КЗ, за које је наведеном првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 3 године у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 13.09.2010. године до 08.10.2010. године.

Бранилац окр. Д.Н., адв. М.Л., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, не опредељујући у уводу захтева конкретне разлоге због којих подноси захтев, осим што делимично цитира одредбе члана 485. Законика о кривичном поступку (ЗКП), које прописују разлоге за подношење овог ванредног правног лека, са предлогом да Врховни касациони суд донесе пресуду о усвајању захтева, којом ће у целини укинути првостепену и другостепену одлуку и вратити на поновно суђење истом суду, али другом већу.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Д.Н., адв. М.Л., је недозвољен.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног у образложењу захтева наводи да је суд починио више битних повреда одредаба поступка и повредио принцип правичног и законитог поступка тиме што, супротно члану 15. ЗКП, није прихватио предлог странака да се обави реконструкција догађаја (члан 137. ЗКП), чиме би се разрешила спорна питања која се тичу узрока настанка предметне саобраћајне незгоде, односно да ли је до незгоде дошло услед неприлагођене брзине кретања возила окривљеног у односу на радијус кривине, што је најпре оповргнуто допунским саобраћајно-техничким вештачењем, које је касније прилагођавано након што је повредом начела непосредности без присуства браниоца поновно утврђиван радијус кривине, као и да ли је окривљени имао могућност благовременог уочавања кривине и смањења брзине у вези са кретањем другог учесника у саобраћају-возила сведока Ј.С., наилазећег из супротног правца, за које окривљени тврди да је представљало препреку јер је у тренутку мимоилажења са његовим возилом, пре саме кривине у лево, секло кривину и прешло на његову страну, док кретање тог возила вештаци и суд не констатују као релевантну чињеницу. Надаље, повреду закона бранилац види у погрешној примени материјалног права на чињенично стање, а ову повреду образлаже погрешним утврђењем чињенице која се односи на радијус кривине.

На тај начин, иако се позива на повреде одредаба поступка у вези са извођењем и оценом доказа (чл. 15 и 16. ЗКП) и на повреду кривичног закона, бранилац окривљеног у суштини изложеним наводима захтева побија правноснажну пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Недостатке у чињеничном стању бранилац окривљеног у образложењу захтева истиче посебно као разлог подношења захтева и с тим у вези наводи пропуст суда да потпуно и правилно утврди чињенице одлучне за утврђивање кривице окривљеног, као што је брзина кретања путничког возила којим је управљао

окривљени, ширина коловоза, постојање трагова предметне саобраћајне незгоде и тачност података о истима у скици лица места, те пропуст суда да оцени од каквог су утицаја околности да на месту саобраћајне незгоде није било постављених саобраћајних знакова као упозорења на наилазећу кривину, да оштећена није везала сигурносни појас и да се возило окривљеног испред саме кривине мимоишло са возилом које се кретало из супротног правца, што све по ставу браниоца окривљеног упућује на погрешну одлуку суда када није прихватио предлог за обављање реконструкције догађаја и ново саобраћајно техничко вештачење.

Као разлог подношења захтева бранилац окривљеног истиче и битну повреду поступка, коју не опредељује, а с тим у вези наводи да је пресуду донело веће које је било састављено од председника већа и двоје судија поротника иако је Закоником о кривичном поступку предвиђено, када су у питању кривична дела за која се по закону може изрећи казна затвора до 8 година, да суди и одлуку доноси судија појединац, а не веће састављено од троје судија, односно двоје судија поротника и председника већа. Овим наводима захтева, бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) ЗКП.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног сходно ограничењу његових права правима која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека по основу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) ЗКП, ни по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, због чега је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окр. Д.Н. оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења, тако што је, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окр. Д.Н. одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.